

THE RARE SHARING WORDS

(Trần Nghi Âu Cơ)

“In 1993, I returned to Viet Nam for the very first time with you and your father. When the plane landed at Tan Son Nhat Airport in Saigon, every Vietnamese on the plane stood up and cheered. Some people were in tears. It probably seems a bit silly to you now. These days, travel is easy. Twenty-four hours and you’re on the other side of the world.

But back then, when we left—when we *fled*—we never thought we’d ever be able to return. Viet Nam was everything we have ever known and loved; it was our childhood, our family, our collective histories and blood. To leave was like having to rip our hearts from our chests. We were leaving a part of ourselves behind.

To this day, nearly forty years later, I can still remember my last day in Saigon. I walked around my neighborhood, looked at the street vendors, the children, the speeding motorcyclists, the way the sunshine hits the trees outside my window. I tried to soak in every single detail that I had previously taken for granted. I wanted to hug the country to my heart because I didn’t know I would be able to return.

There was also a sense of guilt for leaving, at least for me. I should stay and help rebuild with your aunts and uncles, with my neighbors, with the rest of the country. It was my responsibility as a Vietnamese. Why should I get to leave and have freedom and liberty while they had to stay in poverty and hardship? What made me so special? It was nothing but luck.

I’ve been through a lot since that day, but nothing will ever compare to the sadness and pain of leaving Viet Nam. I understand how you feel now, but Viet Nam will always be within your reach. It’s 2014. The world is a different place. And I am just so happy and proud to have a daughter, born and raised in America, who loves Viet Nam with all the heart and soul of a Vietnamese child who’s never left. Perhaps even more because you don’t take it for granted.”

-- Something my mother said to me last February as we boarded the plane to fly back to the States.

(Cali. Early Jan. 2014)

[]

LỜI TÂM SỰ HIẾM HOI

(TTBG chuyển Việt ngữ)

"Năm 1993, lần đầu mẹ được trở về VN với con và cha con. Khi đáp xuống phi trường Tân Sơn Nhất ở Sài Gòn, tất cả những người VN trên chuyến bay đồng loạt đứng bật lên la to những tiếng vui mừng. Vài người còn ứa lệ. Nỗi buồn hiện tại của con đâu có thấm thía gì. Bây giờ, về VN rất dễ. Chỉ hai mươi bốn tiếng đồng hồ là con đã ở trên một phía khác của quả địa cầu rồi.

Còn lúc đó, khi rời xa quê hương --khi 'trón' đi-- ai cũng nghĩ rằng sẽ không bao giờ còn có thể trở về. Việt Nam là tất cả những gì chúng tôi từng biết và yêu dấu; tuổi thơ, gia đình giòng máu lịch sử. Rời xa nó thì cũng giống như đã xé toạc trái tim khỏi buồng ngực và để lại một phần riêng của mình ở phía sau.

Ngày nay, gần 40 năm sau, mẹ vẫn còn nhớ được buổi cuối cùng của mẹ ở Sài Gòn. Mẹ đi vòng vòng quanh xóm nhìn những chị bán hàng rong trên phố, đám trẻ con, những người chạy xe đạp, các tia nắng chiếu trên ngọn cây bên ngoài cửa sổ. Mẹ cố gắng lắng tâm hồn trên từng chi tiết của mọi sự mà trước kia mẹ đã không biết quý. Muốn ôm trọn quê hương vào ngực bởi không biết có được trở về nữa hay không.

Cũng còn những cảm nghĩ tội lỗi trong sự ra đi, ít ra là với mẹ. Mẹ có thể ở lại xây dựng quê hương cùng các người thân, các hàng xóm và các đồng bào khác. Đó là bốn phần của một người VN. Tại sao mẹ bỏ đi tìm tự do trong khi những người kia ở lại nghèo khổ? Mẹ có gì đặc biệt đâu ngoài sự may mắn?

Từ ngày đó, mẹ trải qua nhiều quãng sống nhưng chẳng điều gì có thể so sánh với nỗi đau buồn trong lần từ bỏ quê hương. Bây giờ mẹ hiểu được cảm nghĩ của con, nhưng VN vẫn luôn luôn trong tâm tay con có thể với. Năm nay là 2014, thế giới đã thay đổi nhiều. Mẹ thật rất sung sướng và hãnh diện được có một đứa con gái, sinh ra và lớn lên tại Mỹ nhưng đã yêu nước VN với tất cả tấm lòng của một đứa nhỏ VN chưa bao giờ rời xa xứ sở. Tình yêu ấy có lẽ còn nhiều hơn trong con bởi cho rằng đó chỉ là một sự đương nhiên."

(Đó là những lời mẹ tôi đã nói với tôi hôm Thứ Sáu tuần trước khi chúng tôi đáp chuyến bay từ VN trở về Mỹ.)¹ []

---

¹ Lẽ ra, chuyến về VN này (đạo cuối năm âm lịch, sắp gần Tết Giáp Ngọ 2014), Mẹ đã lấy vé cho riêng mình, nhưng sau bỏ, đền tiền và lấy cho cả Âu Cơ theo ý nghĩ "không muốn MỘT MÌNH thụ hưởng niềm vui VN". Nào ngờ đây là chuyến đi Định Mệnh (cho Mẹ), bởi từ sau lần trở về này, Âu Cơ KHÔNG CÒN là Âu Cơ của Mẹ như trong những mùa nghĩ hè trước kia. (Note Feb. 25/2016).